„Ben je mal, Nelissen?"

„O, gaat er geèn soms?"

„Hij gaat wel, maar jij gaat er niet mee. Jij gaat straks."

„Dat denk je maar."

„Denk *jij* maar. Om je vrouw, die doodelijk ongerust zou zijn...."

„Wat vrouw? Dat mensch begrijpt wel, dat ik opgehouden ben door jou..."

„Door mij? Hoor eens, laten we nu niet dom doen. We hebben nu een pleizierigen dag gehad. Nu weer aan het werk. Denk aan je zaken...."

„Bah! Spreek me nu niet van zaken."

„Aan je gezin.... in Zuidkappel...."

„Dat ellendige Zuidkappel... dat gat, waar geen enkel goed café is, waar je geen ossenhaas, geen schol, geen gebraden kuikens en geen pommade krijgen kan... Bah!

Ik geloof, dat ik me daar nooit meer thuis voelen zal..."

Kemp nam hem mede naar een groot café, waar in een helsch licht honderden menschen met glazen bier voor zich op de muziek van een Hongaarsch strijkje zaten te kletsen en te dommelen, en bij een glaasje Kulmbacher begon hij tactvol te praten met den overspannen gast, die eerst van geen toegeven wist, maar ineens onverwachts zei, dat hij den laatsten trein naar Zuidkappel dan wel nemen zou, als Kemp hem met alle geweld kwijt wou wezen.

„Ik zeg het voor jezèlf...."

„Ja, ja, dat spreekt...."

Maar het gesprek vlotte niet erg meer sedert dat besluit; het was of Nelissen heelemaal veranderd was sinds hij toegegeven had; hij lachte niet meer, praatte geen woord meer met Kemp, die nog maar aldoor poogde hem aan zijn verstand te brengen, dat het zoò maar het best was voor alles.

Bijtijds waren ze aan den trein.

„Nu," zei Kemp, terwijl hij zijn gast hartelijk de hand schudde ten afscheid, „nu, het was een pleizierige dag; we moeten het maar eens hervatten, hè."

„Neen," zei Nelissen kort en zijn oogen hadden een flitssnellen, somberen blik naar zijn handelsvriend.

„We spreken elkaar wel eens weer gauw...."

„Ik weet nergens van," gromde de gast, terwijl hij koppig de schouders optrok.

„Nu, bij mijn bezoek in het najaar..."

„Bezoek? Bezoek bij mij?" beet Nelissen hem toe, „*mij* moet je niet meer bezoeken.... Vast niet."

„Maar....maar....wat bedoel je eigenlijk?...." stotterde Kemp eenigszins ontsteld, en week wat naar achter voor den conducteur, die het portier kwam dichtkletsen.

„Ik bedoel," zoo mat Nelissen hem op boosaardigen toon toe, „ik-bedoel-dat-jij-nooit-meer-bij-mij-in-huis-komt Nooit-meer.

Toen floot de trein af, en schoof het diep beleedigd gelaat van zijn goeden klant voor Kemp's oogen weg, voor goed.

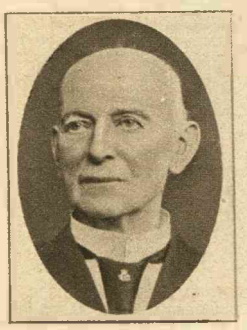
En langzaam slenterde Kemp het station uit, de ziel boordevol met ergernis en spijt over het tragisch verloop van dezen uitgaansdag, die inplaats van de relatie met zijn trouwen afnemer Nelissen te versterken, deze zoo had verzwakt, dat je gerust zeggen kon, dat hij zijn laatste order van hem genoteerd had.

Job Steijnen.

HET COMITÉ „INDIË WEERBAAR".

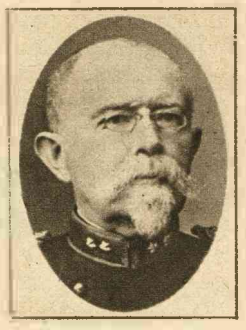
Zooals men weet, brengen de in ons land vertoevende leden van het comité „Indië Weerbaar" aan verschillende onderdeelen van ons leger een bezoek, opdat zij later aan hun landgenooten een indruk zullen kunnen geven van onze weermacht. Op de foto hierboven ziet men hen op bezoek bij den commandant van ons veldleger, luit.-gen. W. H. van Terwisga, die hen ontving met den chef van den staf, kolonel M. C. v. d. Hoog en luit.-adj. A. R. v. d. Bent.

W. F. KUBLY.†

W. R. IDEMA.†

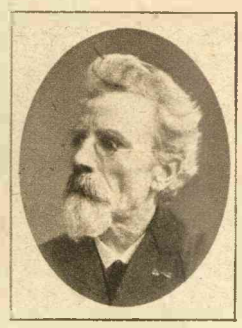
LUIT.-KOL. D. J. VAN BOSVELD HEINSIUS.

Ds. W. HAVERKAMP.†

DR. J. S. SNELLEN VAN VOLLENHOVE.†

J. J. JANSSEN SCHOLLMANN.†

* De heer W. F. KUBLY, conciërge ten paleize te Soestdijk, is op 65-jarigen leeftijd overleden. De overledene was meer dan 40 jaar in dienst der Koninklijke Familie. — Te Rotterdam is in den ouderdom van 74 jaar overleden de heer WICHER RUDOLF IDEMA, inspecteur der Zuidhollandsche Maatschappij tot Redding van Schipbreukelingen. — Luitenant-Kolonel D. J. VAN BOSVELD HEINSIUS, commandant van het Landstormkorps „de IJsel", herdacht 24 April zijn 50-jarig dienst-jubileum. Hij ving zijn loopbaan aan als vrijwilliger bij het Instructie-bataljon te Kampen.

Te Nijmegen is op 66-jarigen leeftijd overleden de Weleerw. Heer Ds. W. HAVERKAMP, emeritus-predikant der Ned. Herv. Gemeente. — In den ouderdom van 71 jaar is te 's-Gravenhage overleden de heer Dr. J. S. SNELLEN VAN VOLLENHOVE. Hij was een zeer bekend arts, die in den oorlog van 1870—'71 met de Hollandsche ambulance op de slachtvelden werkte. — Te Rotterdam is op den leeftijd van 65 jaar overleden de heer J. J. JANSSEN SCHOLLMANN, Ridder in de Orde van Oranje-Nassau, oud-hoofdonderwijzer aan de Strafgevangenis te Rotterdam.

Stoutmoedigheid.

Scander-Bey, de vermaarde vorst der Epiroten, vervolgde eens met opgeheven sabel een soldaat, die zich misgrepen had. De arme drommel riep vruchteloos om genade; zijn smeekingen schenen den vorst nog slechts toorniger te maken. Eindelijk, ten einde raad, keert de vluchteling zich om, trekt zijn zwaard en stelt zich in postuur om weerstand te bieden. Die kloekheid perste Scander-Bey, die reuzenkrachten bezat en wien het geen moeite gekost zou hebben, zijn tegenstander met één houw neder te vellen, een lach af; zijn drift was geweken en hij schonk den man vergiffenis.

—

Een passend geschenk.

Een zoogenaamde alchimist beweerde het geheim te hebben uitgevonden om goud te maken en vroeg daarvoor een belooning aan Paus Leo X, die een voorstander was der kunsten. De Paus toonde zich geneigd om aan zijn verlangen te voldoen en de kwakzalver achtte zichzelf reeds een rijk man. Wat viel het hem echter tegen, toen de Paus hem een groote, leege beurs liet overhandigen met de boodschap, dat, nu hij goud kon maken, zooveel hij wenschte, hij feitelijk niets behoefde dan een beurs om het te bergen.

Gulden Woorden.

Gelijk het beter is in een klein bed te liggen en gezond te zijn, dan ziek te zijn op een ruime sponde, zoo is het beter krom te liggen in een klein bezit, dan een groot fortuin te hebben en de opgeruimdheid des gemoeds te missen.

Epictetus.

—

Wanneer de harder dwaelt, wat pad, wat rechte gangen zal de arme kudden gaan.

Vondel.

—

Wees meester van de Taal, gij zijt het van 't gemoed.

Bilderdijk.

—

Elck acht syn uyl een valck, en oven eygen mal
Soo wil men, dat het volck het soo gelooven zal.

Cats.

—

De wereld houdt ervan het schitterende zwart te maken en het verhevene in het stof neer te halen.

Schiller.

—

Er is een maat in alle dingen, er zijn zekere grenzen, buiten en binnen welke, wat goed is niet kan bestaan.

Horatius.

—

Van kwade dingen moet men de kleinste kiezen.

Cicero.

HET COMITÉ „INDIË WEERBAAR".

Generaal-majoor W. H. Piepers, inspecteur van het wapen der cavalerie, ontvangt de leden van het comité.